

ΠΟΛΕΜΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΙΟ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

«Βγήκε κάποτε ένα κλουβί και έψαχνε για πουλιά»

Η επιστήμη είναι για το ανθρώπινο είδος, αυτή που θα απαντήσει στα μεγάλα του ερωτήματα. Ανά τους αιώνες, μέσω της συστηματικής απόκτησης γνώσεων, γύρω από κάθε πεδίο της ζωής, επιχειρήθηκε η αποκάλυψη των μυστικών του κόσμου και της ύπαρξης. Οι γνώσεις έπρεπε να είναι τεκμηριωμένες, βασισμένες στην παρατήρηση και σε λογικά επιχειρήματα, ώστε να είναι εφικτή η αντικειμενικοποίηση τους και κατ' επέκταση η συνολική τους αποδοχή. Από τη λειτουργία του σύμπαντος και των φυσικών φαινομένων, μέχρι την μελέτη των έμβιων οργανισμών και των συμπεριφορών τους, η επιστήμη γέννησε μια νέα προοπτική. Την προοπτική εκείνη που όλα φαντάζονται ελεγχόμενα. Η γνώση είναι δύναμη και η δύναμη έλεγχος. Όσα κρίνονται ανεξήγητα από τον ανθρώπινο νου, ξεδιαλώνονται από τη λογική ανάλυση, την παρατήρηση, την ταξινόμηση και την πειραματική έρευνα. Το περιβάλλον γίνεται προσιτό και διαχειρίσιμο, οδηγώντας στην κυριαρχία του ανθρώπου πάνω σε αυτό.

24

Επιστήμη, η νέα Θρησκεία...

Στη σημερινή εκδοχή της, η επιστήμη, στενά συνυφασμένη με την τεχνολογική ανάπτυξη, θεωρείται ο «μεσσίας» του ανθρώπου. Πιστή να τον υπηρετεί, έρχεται να επιλύσει όλα εκείνα που τον ταλανίζουν. Ανίστες ασθένειες και φυσικές καταστροφές είναι μερικά μόνο από αυτά, ενώ

επιχειρεί να δώσει απαντήσεις στα μυστήρια που διέπουν την ανθρώπινη φύση και συμπεριφορά, καθώς και στα μεγάλα υπαρξιακά ερωτήματα. Το λειτούργημα και το καθήκον που επιτελεί είναι «ιερό», δε χωράει αμφισβήτηση και στο όνομα του επιτρέπονται και νομιμοποιούνται τα πάντα (ακόμα κι αν αυτό σημαίνει βασανισμένα όντα στα χέρια επιστημόνων). Αλλωστε γι' αυτό στη συλλογική συνείδηση η επιστήμη κατέχει περίοπτη θέση και ο λόγος της

είναι «ευαγγέλιο».

Η επιστήμη ως τεκμήριο στα χέρια του κράτους...

Εξετάζοντας την τωρινή συγκυρία, το γεγονός αυτό επιβεβαιώνεται όσο ποτέ. Η πανδημία του κωρονοϊού έφερε στο προσκήνιο την παντοδυναμία που μπορεί να προσφέρει στο κράτος η ιατρική επιστημονική γνώση. Ακριβώς επειδή άπτεται ζητημάτων ευαίσθητων για τον άνθρωπο, όπως είναι η υγεία και κατ' επέκταση η ζωή και ο θάνατος, δίνει τη δυνατότητα να ελεγχθεί ο πληθυσμός σε ένα απόλυτο και πρωτοφανές επίπεδο. Η αυτό-καταστολή γίνεται για την κοινωνία η νέα πραγματικότητα. Η πειθαρχία και η υπακοή στο μέτρο που υπαγορεύονται από την ιατρική αυθεντία, με στόχο τη μη διασπορά του ιού, φαντάζει λογικό επακόλουθο, αφού συμβαίνουν δήθεν για την προστασία των πολιτών. Έτσι, βλέπουμε από τη μία με ποιον τρόπο ο ιατρικός επιστημονικός λόγος γύρω από τον covid19 επιστρατεύεται από τον κρατικό μηχανισμό προκειμένου να εξασφαλιστεί ο εγκλεισμός του πληθυσμού, ενώ από την άλλη η ίδια η κοινωνία οικειοποιείται το λόγο αυτό και αποδέχεται άκριτα, τα όποια κυβερνητικά μέτρα λαμβάνονται στο όνομα της δημόσιας υγείας. Η εξουσία ισχυροποιείται, η ανυπακοή βαφτίζεται "ανευθυνότητα" και η εθελοδουλία ριζώνει ακόμα πιο πολύ σε έναν κόσμο "άρρωστο" ήδη από τα θεμέλια του.

#3

Πανδημία και καταστολή...

Η εξουσία, με αφορμή την πανδημία, ξεδιπλώνει ακόμη περισσότερο τις κατασταλτικές δυνάμεις της, διαμορφώνοντας έτσι μια νέα "κανονικότητα", ακόμη πιο καταπιεστική και περιοριστική. Ξεκινά λοιπόν, το κλασικό σόου των Μ.Μ.Ε., με απώτερο σκοπό την εσωτερικοποίηση των νέων κανόνων από τους πολίτες. Με πρόσχημα τον ιό, το κράτος εφαρμόζει πρωτοφανή περιοριστικά μέτρα (sms & απαγορεύσεις κλπ). Κοινωνικά καταξιωμένοι «άγιοι», δημοσιογράφοι, πολιτικοί και celebrities προτρέπουν τον κόσμο να «μείνει σπίτι» και να ακολουθήσει τις οδηγίες των ειδικών. Από τις πρώτες κιόλας μέρες δημιουργείται ένα κλίμα φόβου, μέσα στο οποίο κάθε άτομο αντιλαμβάνομενο την «ατομική ευθύνη» προς το κοινωνικό σύνολο, ακολουθεί το "γράμμα του νόμου". Δηλαδή, τον εκούσιο εγκλεισμό,

το συμβιβασμό σε αυτή τη συνθήκη. Από την άλλη, όποιος επιλέξει τον αντίθετο δρόμο, βαφτίζεται κοινωνικά ανεύθυνος, επικίνδυνος για τους υπόλοιπους και κατά συνέπεια, θα του επιβληθούν κυρώσεις.

Αρχικά, λοιπόν, οι συναθροίσεις άνω των 10 ατόμων σε δημόσιους χώρους απαγορεύονται και όσοι θεωρούνται “ύποπτα κρούσματα” του ιού υποχρεώνονται να δώσουν αναφορά για τις επαφές και τις δραστηριότητές τους. Η “υστερία” συνεχίζεται και το κράτος απαγορεύει την κυκλοφορία. Οι μετακινήσεις επιτρέπονται μόνο για εγκεκριμένους σκοπούς (κατανάλωση και εργασία). Όσοι κυκλοφορούν ελέγχονται από μπάτσους και ασφαλίτες, που πλέον έχουν μολύνει με τις παρουσίες τους κάθε γωνιά των πόλεων.

4†

Η καταστολή επεκτείνεται και στις φυλακές, όπου πραγματοποιούνται εκδικητικές μεταγωγές πολιτικών κρατουμένων και περιορισμός των δικαιωμάτων των έγκλειστων, με πρόφαση την εξάπλωση του ιού. Η κοινωνία με τη σειρά της αφομοιώνει τους νέους περιοριστικούς όρους και συμμορφώνεται πανηγυρικά. Οι φιλήσυχοι πολίτες χειροκροτούν από τα μπαλκόνια τους και συγκινούνται στη θέα των δεσμοφυλάκων τους. Οι νοικοκυραίοι προσκυνούν τους σωτήρες και προστάτες τους (κράτος και επιστήμη) μέσα από τις νέες φυλακές, τα αποστειρωμένα σπίτια τους. Ο τρόμος κυριαρχεί και μεταφράζεται σε υπακοή και ρουφιανιλίκι. Η αποξένωση και η μιζέρια σε «ατομική ευθύνη». Δε χρειάζεται κανείς διερμηνέα για να καταλάβει αυτά που ζει. Αν η καθημερινότητα έμοιαζε μια φορά με φυλακή πριν, τώρα πια οι συνθήκες στενεύουν επικίνδυνα γύρω από το λαιμό μας. Αυτά που θεωρούνταν κεκτημένα θα χρειαστεί να διεκδικηθούν ξανά και οι πρακτικές μας να εξελιχθούν πιο γρήγορα από τα γεγονότα.

Και τώρα, σημείο μηδέν. Με μια ματιά γύρω αντικρίζουμε το πιο τρομακτικό. Η κοινωνική μηχανή σφυροκοπάει ασταμάτητα. Τα οικονομικά προνομιούχα άτομα χαίρουν καλύτερης μεταχείρισης από τα υπόλοιπα. Οι μετανάστριες κι οι μετανάστες, οι Ρομά λογιάζονται ως μη υπάρξεις. Γυναίκες κακοποιούνται ή ακόμα και δολοφονούνται, με μια διαφορετική δικαιολογία. Οι φυλακές και τα ψυχιατρεία συνιστούν αποθήκες ανθρώπων που κανείς/καμιά δε νοιάζεται. Ο βασικός στόχος είναι να μείνουν κλειδωμένοι μακριά, από την κοινωνία, που δεν πρέπει σε καμία των περιπτώσεων να “μολυνθεί”,

μεταφορικά και κυριολεκτικά. Τα ζώα, με τη σειρά τους, είναι εκείνα που θα αποτελέσουν το “μάρτυρα” για τη σωτηρία του ανθρώπινου είδους. Αλλωστε, σε κάθε νέο ιατρικό πρόβλημα που προκύπτει, η “λύση” βρίσκεται στο αντίδοτο. Στην αρχή πραγματοποιούνται έρευνες κι έπειτα ακολουθεί η δοκιμή. Τα μη ανθρώπινα όντα είναι πάντοτε τα πρώτα εργαλεία ανάλυσης, στο βωμό του κοινού καλού και της προστασίας του ανθρώπινου είδους. Για άλλη μια φορά, ο άνθρωπος πολιτισμός βασανίζεται, αιχμαλωτίζεται, θανατώνει. Ήδη σε αρκετές χώρες έχουν ξεκινήσει οι πειραματισμοί. Αρθρα γεμάτα περηφάνια διαμηνύουν τις θετικές επιδράσεις.

Ο καπιταλισμός καταρρέει:

Παρατηρώντας την πορεία του καπιταλιστικού συστήματος ακροθιγώς, μέσα στην ιδιάζουσα συνθήκη του lockdown, βλέπουμε πως αναδιπλώνεται. Με μια πιο προσεκτική ματιά, όμως, καταλήγουμε στο συμπέρασμα πως τα πράγματα δεν είναι ακριβώς έτσι. Το λίκνο του βασιλείου της οικονομίας, η παραγωγική και καταναλωτική διαδικασία συνεχίζεται, απλώς... κλεισμένων των θυρών. Εστιάζοντας, λίγο περισσότερο, οι καπιταλιστικοί κολοσσοί σίγουρα δε βγαίνουν ζημιωμένοι. Το ισχυρό κεφάλαιο των μεγάλων εταιρειών είχε, έχει και θα έχει την ευχέρεια της μειωμένης κλίμακας παραγωγής, με τη βοήθεια των τεχνολογικών μέσων, ακόμη και το καθολικό κλείσιμο για κάποιο χρονικό διάστημα.

Αναγνώσκοντας, λοιπόν, την επικρατούσα κατάσταση, ο διαρκής έλεγχος της ροής των πληροφοριών και των ανθρώπων, χωρίς βέβαια να αφήνεται τελείως στην άκρη το εμπόρευμα, διασφαλίζει οικονομική ομαλότητα. Βιομηχανικός και μεταβιομηχανικός πολιτισμός, στηριζόμενοι στον τεχνολογικό Leviathan φροντίζουν με τη σειρά τους να συνεχίσουν την παραγωγική διαδικασία. Η τεχνολογική γραμμή αυξάνεται διαρκώς. Πακέτα με δωρεάν mb παρέα με μπόλικη τηλεόραση, υπόσχονται μαγική αποχαύνωση στο σπίτι. Η τηλεργασία συνεχίζει την υπόσχεση της προκατόχου της για απελευθέρωση. Τα ψώνια στο internet συνιστούν μια ‘χαρούμενη απόδραση’ από τον εκούσιο εγκλεισμό. Η ζωντανή ροή βαφτίζεται συναυλία, ενώ η επικοινωνία επαφίεται στις βίντεο-κλίσεις. Οι έξυπνες φυλακές μας είναι πιο εξοπλισμένες με όλες τις άχρηστες ανέσεις.

Το δοξασμένο τεχνολογικό οικοδόμημα βρίσκει ισχυρό έρεισμα να ριζώσει ακόμη περισσότερο στις ζωές μας. Κι αν οι παραπάνω κινήσεις φαντάζουν το μικρότερο κακό μέσα στην παρούσα συνθήκη της νόσου, στην πραγματικότητα, εκείνο που καταφέρνουν είναι να μεταποπίζουν την οικονομία. Από το κεφάλαιο της παραγωγής και της απτής εργασίας περνάμε στην κοινωνική και τεχνολογική του μορφή. Εκείνης των κρατικών δικτύων ελεημοσύνης και ηλεκτρονικών υπηρεσιών, των υπερσύγχρονων κατασκευασμάτων επικοινωνίας-ελέγχου, της καταναλωτικής επίπλαστης ανάγκης που παρέχουν τα e-shop, την ανακούφιση της συναισθηματικής εκμετάλλευσης μέσα από εικονικούς χώρους συζήτησης. Όλα αυτά για τη διατήρηση της κοινωνικής τάξης, που τρίζει μπροστά στο σπάσιμο των επιβαλλόμενων μέτρων, στη διαταραχή των ονείρων της κυριαρχίας, στην ολική ανυπακοή. Μέσα από τις καθημερινές αυτές διεργασίες, η ταξινόμηση και η επιτήρηση γίνονται παιχνιδάκι τα χέρια της εξουσίας. Με ένα κλικ, μετατρέπομαστε σε στατιστικές μελέτες, ενώ ανά πάσα στιγμή οι εξουσιαστές γνωρίζουν πως, που και γιατί ξεμυτίσαμε από τα κελιά μας.

6‡

*Ανοίχτε μια ρωγμή κριτικής και ολόκερη η σκαλωσιά της αντικειμενικότητας
θα καταρρεύσει.
-Alfredo M. Bonanno*

Μέσα από το πιθάρι της Πανδώρας ξεχύθηκε ο ιός μαζί με ολόκληρο το καλοστημένο σχέδιο της κυριαρχίας, η οποία κραδαίνοντας το όπλο της νόσου, εγκαθιδρύει ένα νέο καθεστώς επιτήρησης. Εν είδει μιας βιολογικής απειλής εφαρμόζει με τον πιο οφθαλμοφανή τρόπο (ακόμη πιο) ακραία κατασταλτικά μέτρα. Μέτρα πλήρως οικειοποίησης από ολόκληρο το κοινωνικό σώμα, μιας και μεγάλη μερίδα του παγκόσμιου πληθυσμού πλήττεται. Η χειμαρρώδης εξάπλωση προστάζει απαγορεύσεις συναθροίσεων, εκούσιο εγκλεισμό, βεβαιώσεις εξόδου, γενικευμένο έλεγχο και μπατσοκρατία.

Η θείκη κατάρα του μεσαίωνα δίνει τη σκυτάλη στην υγειονομική βόμβα

του σήμερα. Από τις προσευχές και τις λιτανείες περνάμε στο δελτίο του τσιόδρα στις 18:00, στο διαχωρισμό υπάκουων και ανυπάκουων, στην πλήρη υποταγή στον κρατικό μηχανισμό. Είτε έτσι είτε αλλιώς η ανθρωπότητα θα επιζήσει με κάθε κόστος, αλλάζοντας απλά τα σκηνικά και τους κομπάρσους. Η σωτηρία της άλλωστε, είναι προ των πυλών, πάντοτε με τη “συμβολή” των μη ανθρωπίνων πλασμάτων.

Κι εμείς που βρισκόμαστε; Εμείς που συμβιβαστήκαμε αλλάζοντας έστω και λίγο τον τρόπο ζωής μας. Που φοβηθήκαμε, που δικαιολογηθήκαμε, που μας βόλεψε ίσως αυτή η αδράνεια, που, που, που... Ήρθε η ώρα όμως. Η ώρα που φεύγει το μούδιασμα και ξεχειλίζει η οργή. Και είναι στο χέρι μας να βρούμε διόδους μέσα σε αυτή, αλλά και κάθε πρωτόγνωρη συνθήκη. Να σπάσουμε τον μονότονο ήχο των δελτίων ενημέρωσης, τον ήχο των σειρήνων από τα μπαταικά στους δρόμους, αντικαθιστώντας τον με εκείνον από το λαχάνιασμα, τα ποδοβολητά, τις ανάσες, τις ζωές μας. Το αύριο που ξημερώνει είναι δυσοίωνα. Ωρα, λοιπόν, να ανακαλύψουμε τις δυνατότητες μας και να πράξουμε με πυξίδα την αναρχική μας συνείδηση. Πέρα από την τυφλή υπακοή, τις κρατικές υποδομές, τους μηχανισμούς της κυριαρχίας, τα εξοδόχαρτα. Χαράσσοντας δικές μας διαδρομές, μακριά από τις υποδείξεις του κράτους και του τεχνικού συστήματος. Ωρα να θυμηθούμε πως για όσες φωτιές δεν άναψαν, φταίμε εμείς και πως πάντα όταν κυριαρχεί η σιωπή πρέπει να είμαστε ο κρότος που τη σπα.

#7

ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΟΥ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΜΑ ΤΑ “ΑΡΟΥΡΙΑ” ΔΕ ΣΚΑΜΠΑΖΟΥΝ ΑΠΟ ΝΟΜΟΥΣ

ΝΑ ΠΟΛΕΜΗΣΟΥΜΕ ΜΕ ΟΛΕΣ ΜΑΣ ΤΙΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΟΝ ΙΟ ΤΗΣ
ΕΞΙΟΥΣΙΑΣ

Συνέλευση Αναρχικών Ενάντια στην Κοινωνική Μηχανή
Απρίλιος 2020
saekm.espinblogs.net
sakm@riseup.net